အတွဲ – ၃။ အမှတ် – ၁၂။

အရိုင်းကို ယဉ်စေမည်

ရွှေသွား ဂျာနယ်

ပန်းချီ – ဦးဘကြည်
ဇာတ်လမ်း – စန္ဒာဖြင့်

၁၃၃၂ ခု၊ တပေါင်းလဆုတ် ၉ ရက် (၂၀-၃-၇၁)

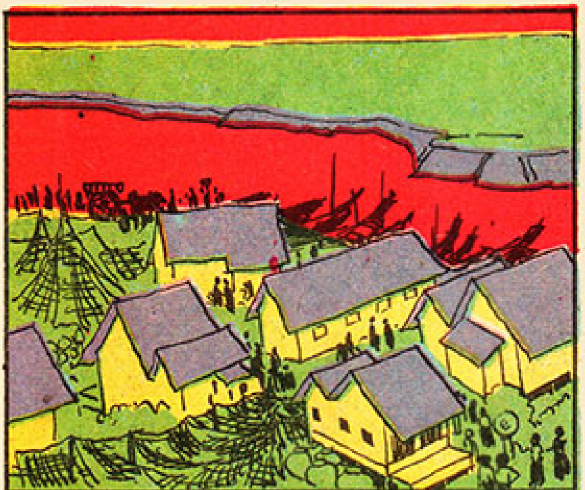

မြစ်ငယ်တခု၏ ကမ်းနဖူးပေါ်တွင် ရေလုပ်သားများနေသော ရွာတရွာရှိ၏။ တဖက်ကမ်းတွင်ကား ကွင်းပြင်ကြီး ရှိလေသည်။

ရွာသားများမှာ စီးပွားရေး ကောင်း၍ ရွာမှာ အိမ်ကြီးများနှင့် သာယာစည်ကားသဖြင့် (ရွာသာယာ) ဟု ခေါ်ကြသည်။

သို့သော် ရွာသားများသည် လောဘကြီးပြီး ငါးဥချိန်၊ သားပေါက်ချိန် မရှောင် ဖမ်းကြ၍ ကြာသော် ငါးမျိုးတုံးသွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ငါးများ လုံးဝ မရတော့ချေ။

ရွာသားများမှာ ဝင်ငွေမရှိသဖြင့် –

စနေနေ့တိုင်း ထုတ်ဝေသည်။

ရှိသမျှ ထုခွဲ ရောင်းချ စားသောက်၍ ကုန်လေသော် မည်သို့ ကြံရမည် မသိ ဖြစ်နေကြစဉ် တနေ့၌....
လာကြဟေ့.... သူကြီး အိမ်က မောင်းထုတယ် လူတွေ စိတ်ညစ်နေကြရတဲ့ အထဲ - ဘာများ ကိစ္စထူးပြန်လဲမသိဘူး —
ခုလို မောင်းထုပြီး လူစုတဲ့ခေါ်ရတာကတော့ — ရွာမှာ တမြည်းမြည်းနဲ့ ဆင်းရဲလာတာတွေ ရတယ်။ ဒီတော့ ဒီအဘေးဆိုး ကိုဘယ်လိုလွတ်အောင် ရုန်းကန် ထွက်ရမယ် ဆိုတာ တိုင်ပင်ကြဖို့ပါဘဲ။
အို... ငါ ဖမ်းလို့ရမယ် ငွေမြစ်တော့ဘဲ။ ရေရှိမှ ငါးရှိသတဲ့ — ဒီတော့ မြစ်တရလုံးကို ရေခပ်ထုတ်လိုက်မှ ငါးရမှာပေါ့ —
ငါကတော့ - ဦးရာနဲ့တူ ဖမ်းစားတယ်ထင်တာဘဲ၊ ရက်ပွဲတင်မယ် ကောင်းမယ်
မြို့တက်ပြီး မေးခွင် ဆရာကောင်းကောင်းနဲ့ ယတြာချေပါလား
ဒီလိုရှိတယ် - ငါးတွေ ဒီမြစ်ထဲမှာ တုံးသွားတာမျှ။ ဒီတော့ ငါး ရဖို့ ကြိုးစားတာထက် ---
ဟာ - ဒီမေဒါကလဲ မျှ - ငါးရမှ မြစ်မှာ မျှ၊ အခရေးထဲ ခင်များက ဘာလေဝင် ရှာနေတာလဲ ---
အလကား - ငါးလဲ ဖမ်းဘူးတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဝင်မပြောပါနဲ့
သူက ဒီရွာသား မှ မဟုတ်ဘဲ - ငါး မွှားမွှားရတဲ့ ကျေးရွာ ဘယ်သိမှာလဲ
သို့ဖြင့် တယောက်တပေါက် ပြောရင်း —

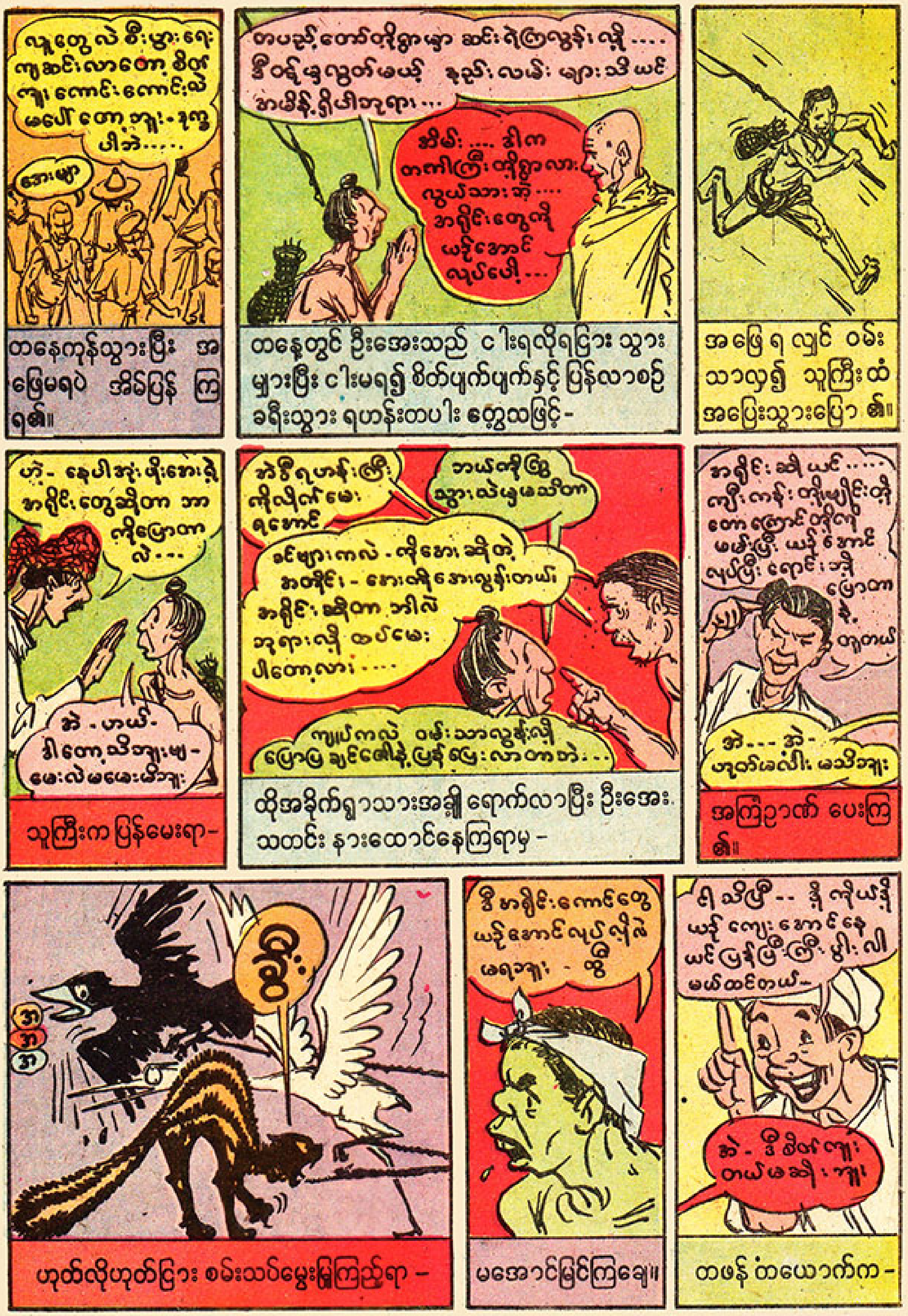
လူတွေလဲ စီးပွားရေး ကျဆင်းလာတော့ စိတ်ကျ ကောင်းကောင်းသိ မပေါ်တော့ဘူး - ခုဘ ပါဘဲ.....
အေးမျာ
တနေကုန်သွားပြီး အဖြေမရပဲ အိမ်ပြန် ကြရ၏။
တပည့်တော်တို့ရွာမှာ ဆင်းရဲကြလွန်းလို့ .... ဒီဝဋ်မှ လွတ်မယ့် နည်းလမ်းများသိမယ် အမိန့်ရှိပါဘုရား...
အိမ်း.... ဒါက တကါကြီး ကိုရွာလား လွယ်သားဘဲ.... အရိုင်းတွေကို ယဉ်အောင် လုပ်ပေါ့...
တနေ့တွင် ဦးအေးသည် ငါးရလိုရငြား သွားများပြီး ငါးမရ၍ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ပြန်လာစဉ် ခရီးသွား ရဟန်းတပါး တွေ့သဖြင့်-
အဖြေရ လျှင် ဝမ်းသာလှ၍ သူကြီးထံ အပြေးသွားပြော၏။
ဟဲ့- နေပါအုံး မိုးအေးရဲ့ အရိုင်းတွေဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ...
အဲ - ဟယ်- ဒါတော့ သိဘူးဗျ - မေးလဲမမေးမိဘူး
သူကြီးက ပြန်မေးရာ-
အဲဒီရဟန်းကြီး ကိုလိုက်မေး ရအောင်
ဘယ်ကိုကြွသွားသလဲမှမသိတာ
ခင်ဗျားကလဲ - ကိုအေး ဆိုတဲ့ အကိုင်း - အေးကိုအေးလွန်းတယ် အရိုင်းဆိုတာ ဘာလဲ ဘုရားလို့ ထပ်မေး ပါတော့လား....
ကျုပ်ကလဲ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ပြောမဲ့ချင်စော်နဲ့ ပြန်ပြေးလာတာဘဲ...
ထိုအခိုက်ရွာသားအချို့ ရောက်လာပြီး ဦးအေး သတင်း နားထောင်နေကြရာမှ -
အရိုင်းဆိုယင်..... ကျီးကန်း ကိုမျိုးတို့ တောကြောင်တို့ကို မယဉ်ပြီး ယဉ်အောင် လုပ်ပြီး ရောင်းဘို့ ပြောတာနဲ့ တူတယ်
အဲ....အဲ - ဟုတ်မလား မသိဘူး
အကြံဥာဏ် ပေးကြ၏။
ဝူး
အာ အာ အာ
ဟုတ်လိုဟုတ်ငြား စမ်းသပ်မွေးမြူကြည့်ရာ -
ဒီအရိုင်းကောင်တွေ ယဉ်အောင်လုပ်လို့လဲ မရဘူး - ဗွီ
မအောင်မြင်ကြချေ။
ဩ သိပြီ -- ဒီကိုယ်ဒီ ယဉ်ကျေးအောင်နေ ယင်ပြန့်ပြီး ကြီးပွါးလိမ့် မယ်ထင်တယ်-
အဲ - ဒီစိတ်ကျေး တယ်မဆိုးဘူး
တဖန် တယောက်က-

ထို့ကြောင့် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး နေကြည့်သော်လည်း အချည်းနှီးပင်ဖြစ်၍ သူကြီးက –
ဦးမေဒါထံ ချဉ်းကပ်၍မေးမြန်းရာ –
အရိုင်းကိုယဉ်မစနိုင်ပြီးစီးပွားရေး တိုးတက်သဖြင့် တရွာလုံး ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ကြကုန်သတည်း။

ပန်း
လက်ဆောင်
ရေး/မြေရိုင်း
ပုံ★
ကာတွန်း
မောင်မောင်သက်
သားတို့ဆရာမပြောတာကို ဂရုစိုက်နားထောင်ကြ-နော်
ဟုတ်ကဲ့မေမေ
တိုးတိုးနှင့် စိုးစိုး ညီအစ်ကိုသည် သုံးတန်းအောင်ကြ၍ အရှေ့ရွာရှိ ကျောင်းသစ်ကြီးသို့ ကျောင်းပြောင်းတက်ရန် သွားကြသည်။
အကိုတိုး ဆရာမကို နေ့တိုင်းခြံထဲက ပန်းတွေခူးသွား ပေးမယ်.
ငါလဲခူးသွား ပေးမှာပေါ့
ကျောင်းသွားရမှာ ပျော်တယ်× ငှက်ကလေး တွေရယ်×× လိုက်မလါး ဟယ်- ဒို့နဲ့တူတူကွယ်-..
ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အလွန်ပျော်နေကြသည်။
ပန်းကလေးတွေလှလိုက် တာဘာလုပ်ဖို့လဲ
ဆရာမကို ပေးမလို့ပေါ့.
ရွာအပြင်ရောက်သော်—
ပန်းကလှလို့အားလှလိုလ နဲနဲပန်ဖို့ပေးပါလား တိုးတိုးရယ်.
ဘာလို့ပေးရမှာလဲဟဲ့ ဆရာမကိုပေးဖို့ခူးလာတာ.
နဲနဲပါဟာ

ရော့ နဲနဲယူ
ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဟယ်
ထိုအခါစိုးစိုးက ပန်းအချို့ကို ခွဲပေးလိုက်သည်။
အေးလှသည် ပန်းရရှိ၍ ဝမ်းသာပြီး စိုးစိုးနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်လိုက်လာသည်။
ပန်းတွေပွလိုက်တာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ-ကွ
ဆရာမအတွက်ခူးလာတာ
ဒို့ကိုနဲနဲစီပေးပါလား၊ ပထမဆုံးနေ့မို့ ဒို့လဲဆရာမကို ပန်းလက်ဆောင်ပေးချင်လို့.
ရော့-များများတော့မရဘူးနဲနဲစီ ယူကြဟေ့-
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ.
ငါ့နာမယ်သံချောင်း၊ သူကဖိုးအောင်၊ ခင့်နာမယ်ကော ဘယ်လိုခေါ်လဲ.
စိုးစိုးလို့ခေါ်တယ်

ဒို့တတွေ သူငယ်ချင်းအဖြစ်နဲ့ အတူ ကစားရအောင် - နော်
အေး - ဝမ်းသာလိုက်တာ ကွာ
ထိုးထိုးက သူ့ပန်းတွေကို ဘယ်သူ့ မှမပေးဘူး
စိုးစိုးက သဘော ကောင်းတယ်နော်
စိုးစိုး ပန်းတွေတော့ ကုန်တော့မယ်
ဟော့-စိုးစိုး မင်းပန်းတွေ သူများကို ဝေပေး တော့ ဆရာမကို ပေးဖို့ နဲနဲလေး ကျန် တော့တယ်၊ ငါ့မှာကြည့် စမ်း အများကြီးဘဲ.
ဆရာမပေးဖို့ပန်းတွေ နဲသွားပေမဲ့၊ သူငယ်ချင်း တွေတော့ အများကြီးရတာပေါ့
ထို့နောက် စိုးစိုး၊ အေးလှ၊ သံချောင်း၊ ဖိုးအောင်တို့ သည် ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ပျော်ရွှင်စွာ ပြေးဝင်သွားကြ လေ၏။

အကြီးဆုံး

ရေး-ကျော်ညိုမြွေး

အာဖရိကဆင်

ကုန်းနေသတ္တဝါတို့တွင် အကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။ မွေးစတွင် ပေါင် ၁၇၀ မှ ၂၀၀ ခန့်အထိ အလေးချိန်ရှိသည်။ အလွန် မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသည်။ ကမ္ဘာ့စံချိန် တင်ထားသော အစွယ်တချောင်းမှာ ၂၂၆ ½ ပေါင် အလေးချိန် ရှိသည်။

ဝေလငါးအပြာမျိုး

မွေးစဥ်ပင် ခုနစ်တန်ကျော် အလေးချိန်ရှိပြီး အရှည်အားဖြင့် ၂၅ ပေခန့် ရှိနိုင်သည်။ နို့တိုက်မွေးမြူပြီး ကြီးပြင်းလာသောအခါ အလေးချိန် တန် ၇၀ ကျော်ရှိ၍ အရှည်အားဖြင့် ပေ ၁၀၀ ခန့် ရှိနိုင်သည်။

ကိုဒီယက်ဝက်ဝံ

မြောက် အမေရိကတိုက်ရှိ အလာစကာပြည်နယ်တွင်တွေ့ရှိသည်။ ဝင်ရိုးစွန်းဝက်ဝံနှင့် အရွယ်ပမာဏတူညီသည်။ အလေးချိန် ပေါင် ၁၆၀၀ ကျော် ရှိသည်။

ဂေါ်ရီလာမျောက်ဝံ

လူနှင့်အတူဆုံး မျောက်ဝံမျိုးဖြစ်သည်။ လူထက်ပင် အရပ်ပိုရှည်သေးသည်။ ခြေချောင်းများတိုပြီး၊ လက်ချောင်းများ ရှည်လျားလှသည်။ အနောက် အာဖရိကတွင် အများ အပြား တွေ့ရသည်။ အလေးချိန် ပေါင် ၂၀၀ ကျော်ရှိသည်။

သတ္တဝါကြီးများ

သရုပ်ဖော်·မြင့်မောင်တွင်

အာဖရိကခြင်္သေ့

ကြောင်မိသားစုတွင် အကြီးဆုံးဟု ဆိုရမည်။ အကျော်ကြားဆုံးလည်း ဖြစ်သည်။ အာဖရိကတွင် အများအပြား တွေ့ရသည်။ ကိုယ်အလေးချိန် ပေါင် ၅၀၀ ကျော် ရှိသည်။

ကြံ့

အာရှတိုက်တွင် အများအပြား တွေ့ရသည်။ အလွန် အင်အား ကောင်းသော သတ္တဝါဖြစ်သည်။ အနာတရဖြစ်မှ လူကို အန္တရာယ်ပေးတတ်သည်။ မျက်စိမွဲသည့်အတွက် အနီးကိုသာ မြင်သည်ဟု မှဆိုးများက အသိအမှတ် ပြုကြသည်။

ရေမြင်း

လူနှင့်ဝေးသော နေရာများတွင် နေသည်။ လှေဖြင့် ခရီးသွားသူများကို ဒုက္ခပေးတတ်သည်။ အရေပြားပေါ်တွင် ကျွဲနွားများကဲ့သို့ အမွေးအမှင်မရှိပေ။ အာဖရိကတိုက်တွင် နေသည်။

ဝင်ရိုးစွန်းဝက်ဝံ

အလွန်အေးမြ ရေခဲသည့် အာတိတ် စက်ဝိုင်း ဒေသတွင် အများဆုံး တွေ့ရသည်။ အဖြူရောင် ဖြစ်ပြီး အလေးချိန် ပေါင် ၁၆၀၀ ကျော်ခန့် ရှိကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ထားသည်။

ဗိုက်နာတယ်ဆိုလို့မြင်ပါရေး - ငါ့ခွင့်စာကိုဆရာ့ပေး - ပျော်ပွဲစားမယ်လို့ပေး
ခွင့်တိုင်စာကိုရသလေး - ငါကတော့မယုံသေး - ဗိုက်နာနေမှာသွားကြည့်မေး - သူ့အိမ်ကိုသိပ်မဝေး...
အဝစားတဲ့ ဗူဇကော် - ဗိုက်နာဖြစ်ပေမှာ - ဗိုက်ကြီးကိုသာမကော်ပြေး - အဖေရောကယ်ပါ့လေး
ပေပူစီရဲ့ခွင့်တိုင်စာ - ဟုတ်ပါပြီဗျာ - ဆရာဝန်ကိုခေါ်လိုက်ထား - ဗိုက်နာတာပါအမှန်ပျား...

ကျွန်တော်သည် ကျောင်းမတက်ဘဲ မြို့ထဲသို့ ထွက်ခဲ့ပြီး ဖောင်တိန်ရောင်းပြီးသော် ....
မုံ့များကို အဝအပြဲ ဝယ်စားကာ ရုပ်ရှင် ကြည့်ပစ်သည်။
မိုးချုပ်၍ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားရာ....
ဟေ့ကောင် ထစမ်း
ငါဟာ မင်း ဖေဖေရဲ့ လုပ်အားနဲ့ ဝင်းတီး ဝတယ်ဆိုတာ မင်း သိတယ် မှတ်လား
ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့
အေး သိရက်နဲ့ မင်း ငါ့ကို အလွဲသုံး စားလုပ်ပစ် လိုက်တာဟာ မင်းဖေဖေ ရဲ့ လုပ်အားကို ဖောင်းစားတာနဲ့ အတူတူဘဲ.. မင်း လူမိုက် လူမိုက်
ကျွန်တော်လန့်နိုးလာပြီး ဖောင်တိန်ကြီး ပြောသွားသော စကားများမှာ ကျွန်တော် နားထဲက မထွက်တော့ပါ။

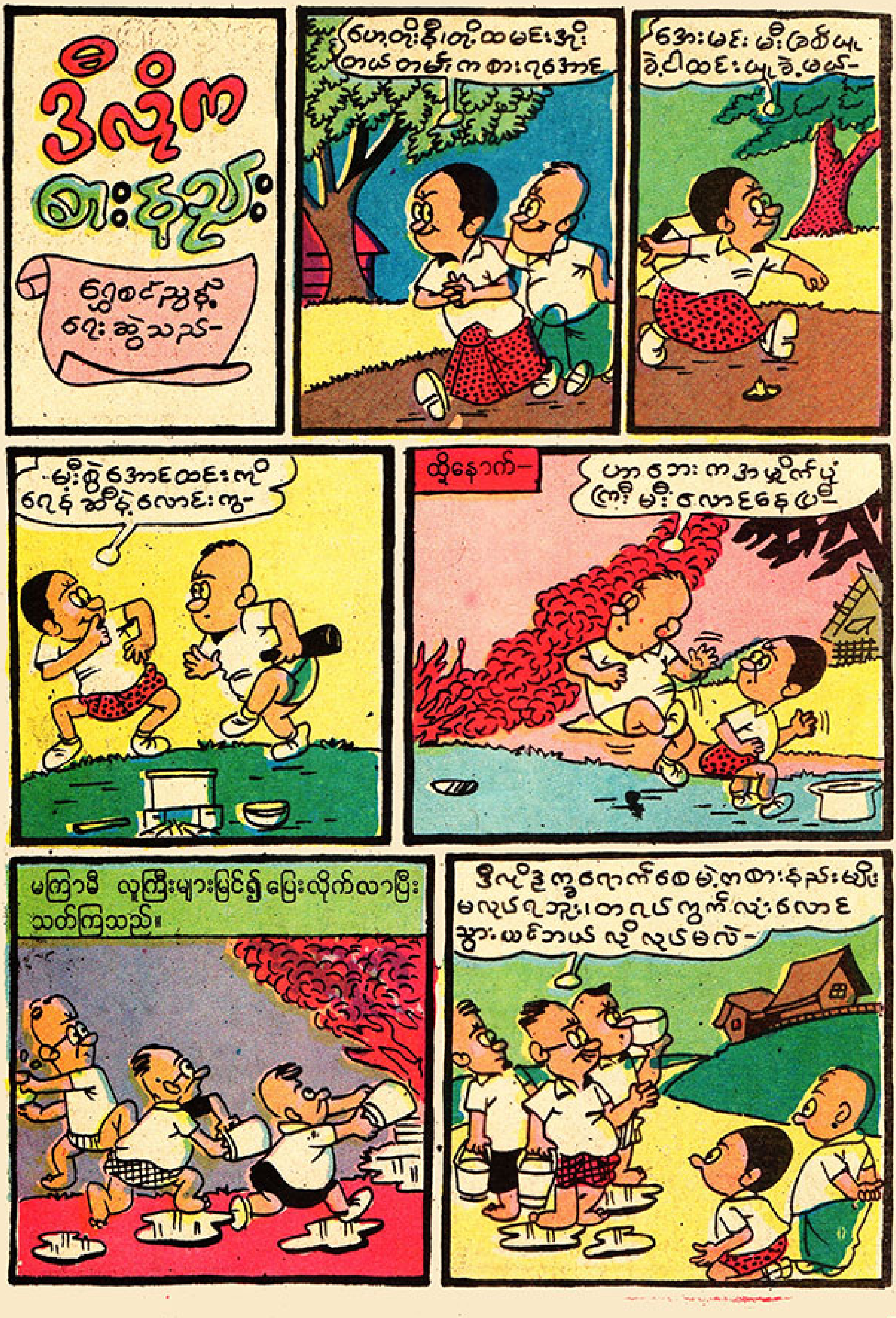
ဒီလိုက
စားနည်း
ရွှေစင်အွန်း
ရေးဆွဲသည်-
ဟေ့ တိုးနီ၊ တို့ ထမင်းအိုး တယ်တမ်း ကစားရအောင်
အေး မင်း မီးဖိုလုပ်ခဲ့ ငါ ထင်းယူခဲ့မယ်-
မီးဖိုထဲ အောင် ထင်းကို ရေနံဆီနဲ့ လောင်းကွ-
ထို့နောက်-
ဟာ ဘေး က အမှိုက်ပုံကြီး မီး လောင်နေပြီ
မကြာမီ လူကြီးများမြင်၍ ပြေးလိုက်လာပြီး သတ်ကြသည်။
ဒီလိုဒုက္ခရောက်စေမဲ့ ကစားနည်းမျိုး မလုပ်ရဘူး၊ တရပ်ကွက်လုံးလောင် သွားယင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ-

ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား

၁၂။ မှန်ကန်သော ကိုယ်နေဟန်ထား

ကိုယ်နေဟန်ထား မမှန်ကန်မှုကြောင့် ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများ ညောင်းညာကိုက်ခဲလာနိုင်သည်။ ကိုယ်တွင်း၌ အဆိပ်အတောက်များအောင်းနေနိုင်သည်။ လက်ပြင် ကုန်းခြင်း၊ ခါးရှဲခြင်းများ ဖြစ်ပေါ်နိုင်သည်။

မှန်ကန်စွာရပ်နည်း။ ဒူးပေါ်တွင် အားပြု၍ရပ်ခြင်းကို ရှောင်ပါ။ ကိုယ်အလေးချိန်ကို ခြေနှစ်ဖက်ပေါ်တွင် အညီအမျှထား၍ မတ်မတ်ရပ်ပါ။ ဝမ်းပိုက်ကြောကိုရှပ်၍ ရင်ကိုပင့်ထားပါ။ ခါးကိုဆန့်ထားပါ။ ပခုံးနှစ်ဖက် စန့်စန့်ထား၍ ခေါင်းကို တည့်မတ်စွာထောင်ထားပါ။

မှန်ကန်စွာ လျှောက်နည်း။ မှန်ကန်စွာရပ်သော အနေအထားအတိုင်း ပုံဟန်မပျက်စေပဲ လျှောက်ပါ။ ခြေဖဝါးကို ရှေ့တည့်တည့်သို့ ကျအောင် ချပါ။

မှန်ကန်စွာ ထိုင်နည်း။ ကုလားထိုင် နောက်မှီနှင့် ကျောပြင် အပေါ်ပိုင်းကို ထိကပ်ထားပါ။ ခါးကိုဆန့်၍ ဝမ်းပြင်ကြောကို ရှုံ့သွင်းထားပါ။

လေ့ကျင့်ခန်း

(က) ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဒူးကွေး၍ထိုင်၊ ခြေဖဝါးနှင့် ကြမ်းပြင် ထိ၍ထား၊ လက်နှစ်ဖက်ကို ဒူးပေါ်တွင် ယှက်၍ထား၊ ခေါင်းကို ရှေ့သို့ ငိုက်ချထား၊ အကြောများ လျှော့ထား။

(ခ) ကိုယ်ကို ပြန်မတ်၊ ဝမ်းပိုက်ကြောကို ရှုံ့သွင်း၍ ခေါင်းကို တည့်မတ်စွာထား။ အပြန်အလှန်လုပ်။

လျှပ်တပြက် တံဆိပ်တုံး

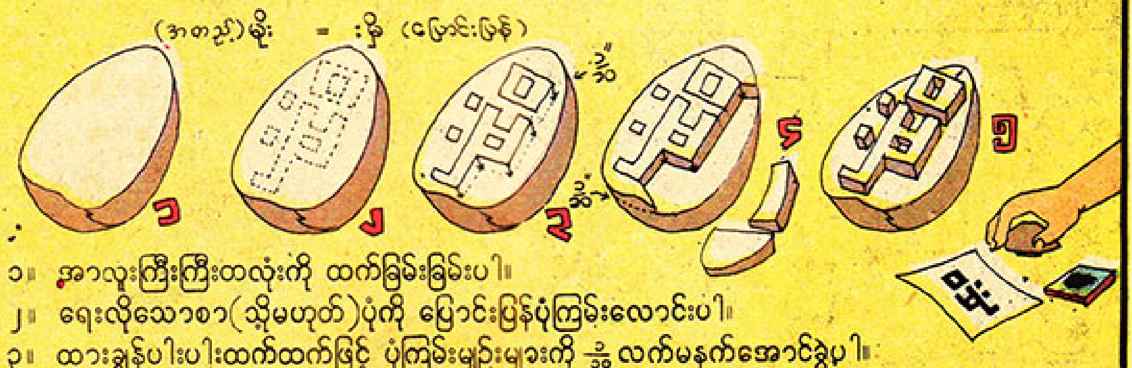

၁။ အာလူးကြီးကြီးတလုံးကို ထက်ခြမ်းခြမ်းပါ။

၂။ ရေးလိုသောစာ(သို့မဟုတ်)ပုံကို ပြောင်းပြန်ပုံကြမ်းလောင်းပါ။

၃။ ထားချွန်ပါးပါးထက်ထက်ဖြင့် ပုံကြမ်းမျဉ်းများကို ၁/၁၆ လက်မနက်အောင်ခွဲပါ။

၄။ မလိုသော ဘေးသားများကို လှီးထုတ်ပါ။

၅။ လိုအပ်သောစာ(သို့မဟုတ်)ပုံသည် ဖောင်းကြွ၍ ကျန်ခဲ့ပါလိမ့်မည်။

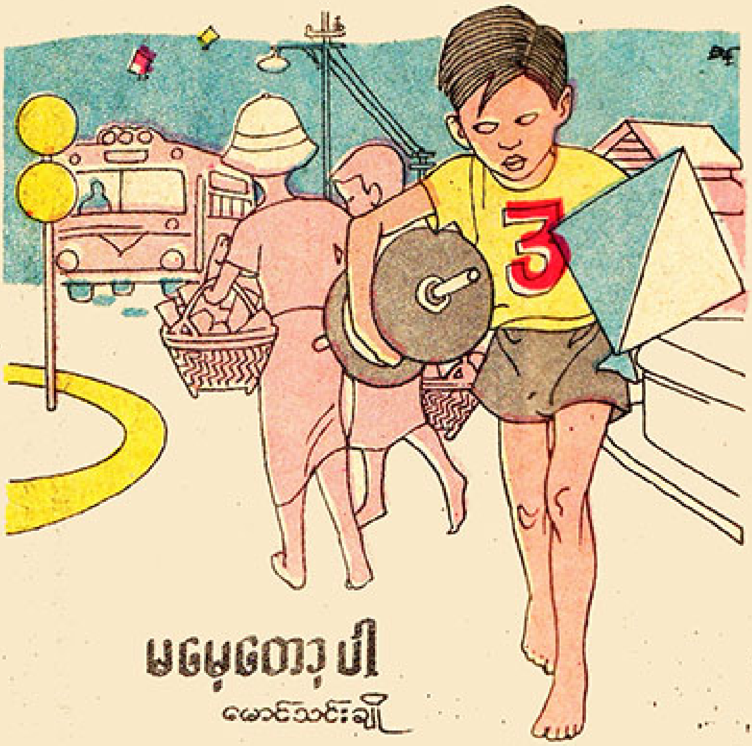

မမေ့တော့ပါ

မောင်သင်းချို

ကျွန်တော်သည် လွယ်အိတ်ကို စားပွဲပေါ် သို့ ဘုန်းကနဲ ပစ်ချလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ လွယ်အိတ်ကို သူနေရာ သို့ပင် မချိတ်အားပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော့်တွင်အရေးကြီးသော ကိစ္စတခု ရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းကိစ္စကား အခြားမဟုတ်ပါ။ စွန်လွှတ်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သော မောင်တာနှင့် နီတွတ်တို့ လမ်းဘေးတွင် စွန်ကိုယ်စီလွှတ်နေသည်ကို တွေ့ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ထရံတွင်ချိတ်ထားသော စွန်ကို ဖြုတ်ယူလိုက် ပါသည်။ ကျွန်တော့်သေတ္တာဘေးတွင် ချထားသော မှန်စာကြိုး ရစ် လုံး ကိုလည်း ယူလိုက် ပါသည်။ ထို့နောက် အိမ်ပေါ်မှ တဒုန်းဒုန်း ပြေးဆင်းကာ လမ်းမ ပေါ် သို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။

မောင်တာတို့ ကျနေ့ဘ်ကို စောင့်နေကြပါသည်။

"ဟော့ကောင်တွေ ဘယ်နှစ်ကောင် နိုင်ပလဲ" ဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

"ငါတော့တကောင်ဘဲဖြတ်နိုင်တယ်" ဟု မောင်တာက ဖြေပါသည်။

နီတွတ်ကမူ ရှုံ့မဲ့ကာ "ငါတော့ မနိုင်တဲ့အပြင် နှစ်ကောင်တောင် အဖြတ်ခံရတယ်။ တွေ့လား – ဟိုမှာ ထိပ်နီ။ အဲဒီအကောင်ပေါ့ ဒီစွန်တွေထဲမှာ ဗိုလ်စွဲနေတာ။ ငါ့ စွန်တွေလဲ အဲဒီထိပ်နီဘဲ ဖြတ်ပစ်တာပေါ့" ဟု ဖြေပါသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ ထိပ်နီ တကောင်သာ ကောင်းကင်တွင် လေနှင့်မိကာ ငြိမ်နေပါသည်။ ထိပ်နီကို ကျွန်တော်မခံချင်ပါ။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း၏ စွန်များကို ဖြတ်ပစ်သည် ဆိုသဖြင့် ပို၍ မခံချင် ဖြစ်မိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ထိပ်နီကို ဖြတ်ပစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်စွန်ကို ထုတ်ကာ စ လွှတ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်စွန်မှာ အပြာကျားဖြစ်ပါသည်။ ဤစွန်ဖြင့် ကျွန်တော်သည် အခြားစွန်များစွာကို အနိုင်ရခဲ့ဘူးပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပြာကျားကိုကျွန်တော် အလွန် ချစ်ပါသည်။

ပြာကျားသည် မကြာမီ ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်သွားပြီး ထိပ်နီနှင့် ယှဉ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိပ်နီကို ဖြတ်ပစ်ရန် ကြိုးစားပါသည်။ ပထမဆုံး ထိပ်နီကို မျှားယူပါသည်။ ထိပ်နီအနီးသို့ ကပ်လာသောအခါမှ ထိပ်နီကို ပူးကပ်ကာ ဖြတ်လိုက်ပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော် ထင်သကဲ့သို့ ဖြစ်မလာပါ။ ထိပ်နီသည် အရှောင် ကောင်းသွားပါသည်။ သူကပြန်၍ ကျွန်တော့်ကို ဖြတ်ရန် ပြင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ခပ်ဝေးဝေးမှနေကာ ထိပ်နီအလစ်တွင် ထိပ်နီနှင့် ပူးကပ်လိုက်ပြန်သည်။ သို့သော် ထိပ်နီသည် အလစ်မပေးပါ။ ကျွန်တော့်စွန်အနီး ကပ်လာသည်နှင့် တပြိုင်

နက် ကျွန်တော်က မဖြတ်ရခင်မှာ သူက ဦးအောင် ဆွဲဖြတ်လိုက်ပါသည်။

“ဟော – မြားကျွား လန်သွားပြီဟေ့ – လန် သွားပြီ” ဟူသော ကလေးများ အော်သံနှင့် အတူ ကျွန်တော့်စွန် ပြတ်ကျသွားပါသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်မှာ ပို၍ မခံချင်ဖြစ်လာပါသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ထပ် အပြာကျွား စွန်တကောင်ဝယ်ကာ ထပ်၍လွှတ်မိပါသည်။

ကျွန်တော် နောက်ထပ် စွန်တကောင် လွှတ်နေစဉ် ကျွန်တော့်အနားသို့ ကောင်လေးနှစ်ယောက် လာရပ်ပါသည်။ တယောက်မှာ ကျွန်တော်နှင့်ရွယ်တူ ဖြစ်၍ ကျန် တယောက်မှာ ကျွန် တော့် ထက် ငယ်ပုံ ရပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦးလုံး လက်ထဲတွင် လက်ဆွဲခြင်း ကိုယ်စီ ဆွဲထားပါသည်။ လက်ဆွဲခြင်းထဲတွင် မြေပဲဆားလှော် ထုပ်များ ရှိပါသည်။ ဈေးသည်ကလေးများ ဖြစ်ကြဟန် တူပါသည်။ အငယ်ကောင်လေးသည် ကျွန်တော်တို့လွှတ်နေသော စွန်များကို ကြည့်ကာ အားကျနေဟန် တူပါသည်။ အကြီးကောင်လေးမှာ စိတ်ဝင်စားပုံမရပါ။ ကျွန်တော်လည်း သူတို့နှစ်ဦးအပေါ် စိတ်ဝင်စားသဖြင့် ရှုစိုက်နေမိပါသည်။

ထိုအခိုက် အငယ်ကောင်လေးက ကျွန်တော်တို့ စွန်များကို ကြည့်ရင်း –

“အကို – ကျွန်တော် တို့လဲ စွန်ကကောင်လောက် ဝယ်သွားရအောင်” ဟု ပြောပါသည်။

အကြီးကောင်လေးကမူ –

“ဘာလုပ်ဖို့လဲကွ။ ဒို့မှာ စွန်လွှတ်ဖို့အချိန်မှမရှိတဲ့။ သူတို့သာ အားလို့လွှတ်နိုင်တာ။ ပြီးတော့ သူတို့က ပိုက်ဆံရှိတိုင်း ဒီပိုက်ဆံတွေကို အလကားလွှင့်ပစ်နေတာ။ ဒို့မှာက ငါးပြားဆယ်ပြားရတို့ မြေ တို့ အောင်လျှောက်ပြီး ပါးစပ် ပေါက်ဟောင် အော်နေရတာ။ အလကား ပိုက်ဆံ မဖြုန်းချင်ပါနဲ့။ လာလာ ဟိုမှာ ကားရပ်နေပြီ။ သွားရောင်းရအောင်” ဟု ပြောရင်း ခေါ်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို ကျွန်တော် ရှက်မိပါသည်။ နောင်တလည်း ရမိပါသည်။ မုန်းပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အလကားရတိုင်း ငါးပြားဆယ်ပြားကို နေ့စဉ် လွှင့်ပစ်နေသူ ဖြစ်ပါသည်။ ဈေးသည်ကလေး နှစ်ဦးကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ ကျွန်တော်၏ အရာများ ဟုပင်ခေါ်ချင်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်စွန်ကို ပြန်ရုပ်လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် ဈေးသည်ကလေး နှစ်ဦး ပြောသွားသော စကားများကို ကြားယောင်ရင်း အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုစကားများကို ကျွန်တော် ဘယ်အခါမှ မေ့တော့မည်မဟုတ်ပါ။

× × ×

မီးသတိပြု

နေ့ဦးပေါက်လို့ ခေတ်လေလာ
မီးကိုကြောက်ရပါ။

မြို့ရွာတိုင်းကို သူဖျက်ဆီး
ရန်သူကြီးကွဲ့ “မီး”။

မီးမလောင်ခင် တားဆီးမယ်
မီးဘေးအန္တရာယ်။

မီးပွားငယ်ငယ် မေ့မထား
ငြိမ်းသတ်လိုက်မှပေါ့။

မီးပေါ်ဆလို့ လောင်ကျွမ်းယင်
ကုန်လိမ့်တက်တက်စင်။

ဉာဏ်အမြင်နဲ့ ရှေ့တွေးဆ၍
မီးကိုသတိပြု။ ။

အောင်စည်(ချောက်)

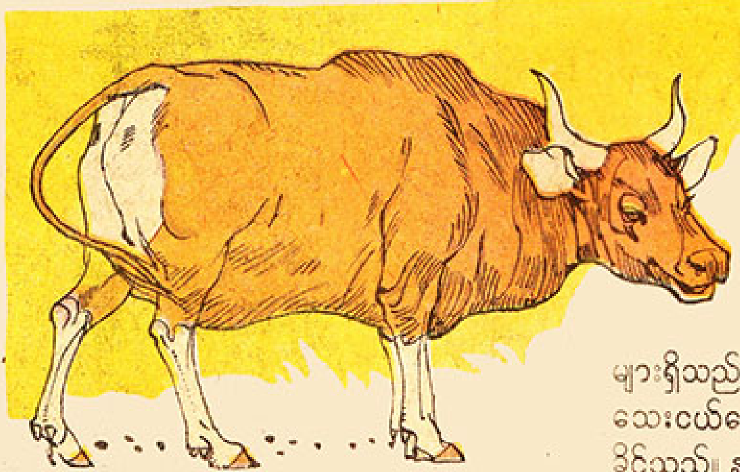

စိုင်

စိုင်ကို တောနွားဟု ခေါ်နိုင်သည်။ ကိုယ်ထည်ပုံပန်းမှာ နွားနှင့် ဆင်ဆင်တူသည်။ ကိုယ်ထည်ကြီးမားပြီး တုတ်ခိုင်သော ခြေထောက်များရှိသည်။ ခွါမှာ ကိုယ်ထည်နှင့်နှိုင်းစာလျှင် သေးငယ်နေသည်။ လည်ပင်းမှာ တို၍ တုတ်ခိုင်သည်။ နဖူးပြင် ပြန့်ကားပြီး၊ ဦးချိုနှစ်ချောင်းအကြားတွင် အမွေး လုံးဝ မရှိသော အဝါရောင်အရေပြားပြင် ရှိသည်။ အမသည် အထီးထက် ကိုယ်ထည်သေးပြီး၊ ဦးခေါင်းမှာ သမင်နှင့်တူသည်။

အထီးများ၏အရောင်မှာ ကာကီရောင်ဖြစ်သည်။ တခါတရံ အညိုနက်ရောင် အထီးများကို တွေ့ရတတ်သည်။ အမနှင့် သားပေါက် များမှာ ညိုဝါရောင် သို့မဟုတ် အနီဖြော့ဖြော့ ဖြစ်သည်။ မျက်နှာပြင်တွင် ဖြူနေပြီး၊ ခြေထောက်များတွင်လည်း ခြေအိတ်များသဏ္ဍာန် ဒူးဆစ်အထိ ဖြူနေသည်။ စိုင်၏ ဦးချိုမှာ ပြောင်၏ဦးချိုနှင့် ဆင်ဆင်တူသည်။ သို့သော် ဦးချိုပေါက်ပုံချင်း မတူပေ။ ပြောင်၏ ဦးချိုမှာ ဘေးသို့ကား၍ အတွင်းသို့ပြန်ကောက် ဝင်သော်လည်း စိုင်၏ ဦးချိုမှာ တည့်တည့် ပေါက်ပြီး ရှေ့သို့အနည်းငယ်ငိုက်သည်။

အကြားအမြင်နှင့် အနံ့ခံ ကောင်းသည်။ လူကိုရန်မမူတတ်ပေ။ လမ်းလျှောက် မြန်သည်။ အထိတ်တလန့် ဖြစ်ပါက ထူထပ်သော တောထဲတွင်ပင် လျင်မြန်စွာ ပြေးနိုင်ပြီး ချုံခိုကာ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်နေတတ်သည်။ နွားကဲ့သို့ အော်တတ်သည်။ အမြဲ ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေတတ်ပြီး၊ အထိတ်တလန့် ဖြစ်လျှင် နှာမှုတ်သံပြုတတ်သည်။

သက်ငယ်နု၊ ဝါးရွက်၊ မျှစ်၊ ပြောင်းစာမြက်၊ လက်ပံပွင့်နှင့် အခြားသစ်ရွက်နုများကို စားသည်။ အငန်ကြိုက်သည်။ မြေညီတွင် အနေများသည်။ သစ်ပင်ချုံနွယ်ပါးသော နေရာများတွင် နေတတ်သည်။ တနေရာတည်းတွင် အတော်ကြာမြင့်စွာ ကျက်စားလေ့ရှိသည်။

ဧပြီလနှင့် မေလများတွင် သားပေါက်များကို တွေ့ရသည်။ တကြိမ်လျှင်တကောင်သာ မွေးဖွားသည်။ တခါတရံမှ နှစ်ကောင် ပေါက်ဖွားတတ်သည်။ ၁၀ ကောင်မှ ၁၅ ကောင်အထိ အုပ်ဖွဲ့နေတတ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံ အနှံ့အပြားတွင် တွေ့ရသည်။

ရဲမြင့်

ရန်ကုန်မြို့၊ ၃၂၉-၃၃၁ ကုန်သည်လမ်း စာပေဗိမာန်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးထင်ကြီးက ကင်းလွတ်ခွင့် အမှတ် ၀၁၂၀၈ အရ တာဝန်ခံ ထုတ်ဝေ၍၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ၃၆၁ ပြည်လမ်း၊ စာပေဗိမာန် ပုံနှိပ်တိုက် (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၀၃၂)တွင် ဦးကျော်အုံးက ရိုက်နှိပ်သည်။